

« Τὰ μοιρολόγια, ἡ ἀφέλεια τῆς Σοφίας λέγει ὁ Κ. Λελέκος καὶ ἡ γλυκύτης τῶν μαύρων ὀμμάτων αὐτῆς, ἐκείνησαν τὴν περιέργειάν μας, νὰ ἐρωτήσωμεν πολλοὺς περὶ αὐτῆς καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, καὶ περὶ τῶν μοιρολογίων, ἀν' ἦναι ἰδικὰ της, ἢ ἀπὸ ἄλλων τὰ ἤκουσε. Τὴν σιγὴν ἀκείνην σιμὸν περιεχύθη ἐρύθημα εἰς τὰς ῥοδοχρόους καὶ δροσερὰς αὐτῆς παρειάς, καὶ ἐφαίνετο ἀρνούμενη μετὰ πολλῆς χάριτος. Ἀλλ' ἐπειτα, ἀφοῦ καὶ κάλιν ἐρωτήσαμεν, εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ. Ὅταν ποτὲ ἔχω πόνον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ πηγαίνω τὰ πρόβατα πέραν τῶν λειβαδιῶν ὅπου πλεώτερον τὸ χορτάρι καὶ ὁ τόπος καλλίτερος, καὶ εἶμαι μόνη καὶ ἐνθυμούμαι τὴν ἀποβαροῦσαν ἀδελφὴν μόνυ Τάσιον καὶ τὸν ἐξάδελφόν μου, αὐτὰ καὶ ἄλλα μουρμουρίζω. Ἐκ τούτων ἡμπερὶ νὰ εἶπῃ τις, οἱ εἶναι ἰδικὰ της.

Ἐχθὲς προχθὲς ἐπέρασα στοῦ χάρου τὰ σωκᾶκια. Μὰ εἶδαν τὰ ματάκια μου κ' ἀκούσατε ταυτιά μου. Ὁ χάρος ἔτρωγε ψωμί σ' ἓνα χρυσὸν τραπέζι. Χίλοι, μίλοι τὸν κέρναγαν καὶ χίλοι σταυρωμένοι. Κέρνα κ' ἡ ἀδερφοῦλα μου μὲ τ' ἀσημένιο τάση. Μὰ τρέχαν τὰ ματάκια της σὰν κλημά κλαδεμένο. Μὰ τρέμε κ' ἡ καρδοῦλα της σὰ μῆλο μαραμένο. Κι' ὁ χάρος τὴν ἐτήραξε κι' ὁ χάρος τὴν τηράει. Μὲρ τέχεις, Τάσιο μου, ποῦ κλαῖς καὶ βαρυαναστενάξεις;

Χάρε μου ποῦ μ' ἐρώτησες νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω. Ἐγὼ σειρὰ καὶ καρτερεῖ τὸ σόϊ μου μὲ θέλει. Μὲ θέλ' ἡ ἀδερφοῦλα μου καὶ ὅλη ἡ σειρὰ μου. Νὰ μου χάρισης τὴ ζωὴ πεντέξι χρόνι' ἀκόμα. — Ἐδῶ δὲν εἶναι χάρισμα ζωὴ νὰ σοῦ χάρισω. Τοιγάρ εἶσαι στὴ ξενιτιά νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσης; Εἶσαι στὸν ἄβυσσόν, Τάσιο μου, ὅπου ν' εἶ πεθαμένοι. Πές της νὰ μὴ σὲ καρτερῇ, νὰ μὴ σὲ παντοχάινῃ. Ὅταν νὰ στύψ' ἡ θάλασσα νὰ γίνῃ περιβόλι, Ὅταν ν' ἀσπρίσ' ὁ κόρακας νὰ γίνῃ περιστέρη, Τότε νὰ σὲ παντέχουναι καὶ νὰ σὲ καρτεροῦνε.

ΤΟ ΚΛΩΗΚΟΝ.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. Δορμάν, τὸ συνήθως εἰρηϊκόν, ἐξωγραφίζετο ἡ δυσαρέσκεια. Ἡ γυνὴ του ἐπηγαινοήρχετο εἰς τὸ δωματίον ἐνθα εὕρισκετο, χωρὶς νὰ τῇ ὁμιλίῃ περὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας καὶ νὰ τῆς κάμῃ τὰς γλυκαῖας ἐρωτήσεις τῆς συνήθειας. Ἡ Βικτωρία, ἡ κόρη του, καὶ ἡ Λουίζα, ἡ ἀνεψιά του, ἐκέντων ἐκάστη ἓνα ἀετὸν ἐκ μαύρου τουλίου εἰς τὸ φῶς χαλκίνου τινὸς λαμπτήρος.

Ἡ Βικτωρία ἐθεώρει συνεχῶς τὸν λαμπτήρα ὡς ἂν νὰ τῇ ἐξήτει πλεώτερον φέγγος· ἡ Λουίζα ἐστορεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας καὶ διέκοπτε τὴν ἐργασίαν της ὁσάκις βήματα ταχέα ἤκούοντο εἰς τὴν κλίμακα.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαινε εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Αὐ-

γουστίων, εἰς τὸ Λυόν. Τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου ἐσήμανεν ἑνὲς ὥρας. Ὁ Κ. Δορμάν ἐκανόνισε τὸ ὠρολόγιόν του, ἔκαμε γύρους τινὰς εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἠρώτησεν ἂν ἤγκιζεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῆς κυρίας Δορμάν, οἱ τὸ ὥρητὸν εἶχεν ἀνάγκην ἀλόγη ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὁ συζυγος ἐπανελάθεν.

— Εἰπέτε μᾶλλον οἱ πρέπει νὰ προσμείνωμεν τὸν Κ. Ἐδουάρδον· τί νὰ κάμῃ τοιαύτην ὥραν;

— Ὑποσχέθητι οἱ δὲν θὰ μὲ μαλώσῃς, εἶπεν ἡ μήτηρ πλησιάζουσα εἰς τὸν Κ. Δορμάν.

— Δὲν θέλω νὰ ὑποσχωθῶ τίποτε, ἀπεκρίθη εὖτος μετὰ σταθερότητος. Διαιτῶ δὲν ἤλθε;

— Φίλε μου, ἔσω ἀγαθός, ἐννοεῖς τὰς ὁρέξεις ἐνὸς νεανίου; ἐπῆγε νὰ ἰδῇ παραστατόμενον...

Τὸ σιερεὶν καὶ καθαρὸν βλέμμα τοῦ πατρὸς ἐσύγχυσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν πτωχὴν μητέρα, ὥστε ὑπεχρεώθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Λουίζαν εἰς βοήθειαν διὰ νὰ εἰπῇ τὸ Μιλόδραμα: ἦσαν οἱ Οὐγενόται.

— Καὶ πῶς δύναται νὰ πληρώσῃ τοιαύτας διασκαδάσεις, ἐνῶ δὲν κερδίζει τίποτε; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ Κ. Δορμάν. Μὲ ποῖα χρήματα ἐπῆγεν εἰς τὸ Θέατρον; Τὰ ἔλαβεν βέβαια ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου ἢ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφην σου.

— Ἐδῶ εἶναι τόσον λυπηρὸς ὁ βίος του, εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Μήπως ἐγὼ εἶμαι εὐτυχέστερος αὐτοῦ;

Ἡ δυσαρέσκεια τοῦ πατρὸς ἔκαμε τὸ δείπνον μεταλλοχολικόν. Ὁ Ἐδουάρδος εἰσῆλθε περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.

— Σὰς ἐπερίμενον, κύριε, εἶπεν ὁ πατήρ.

Ὁ νεανίας ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι δυσαρεστημένοι ἐναντίον σου, ἐπανελάθεν ὁ Κ. Δορμάν. Τοὺς εἶδον σήμερον· σὲ οἰκτεροῦν διὰ τὴν ἀμέλειαν σου καὶ διὰ τὴν ἀνικανότητά.

— Ἀπέκαμα πλέον νὰ μετρῶ καθ' ἡμέραν πανία, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ Ἐδουάρδος.

— Ὁ Διζαρδίνος εἶναι φίλος μου καὶ συγγενὴς τῆς μητρὸς σου, ἐπανελάθεν ὁ Κ. Δορμάν· δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ἐκεῖ. Ὅταν σὲ κρίνῃ ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης του, θὰ σὲ προβιβάσῃ εἰς τοὺς ἐργάτας. Αὕτῃ ἡ θέσις θὰ σοῦ δίδῃ μισθὸν δύο ἑως τριῶν χιλιάδων φράγκων δὲν οἰσθάνομαι παντελῶς κλίσιν εἰς αὐτὰς τὰς ἐνασχολήσεις.

— Εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους ἔμαθα νὰ κατασκευάζω ὑφάσματα, καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐφθείρα τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὴν θλίψιν καὶ ἀδιανομίαν.

— Δηλαδὴ θέλεις νὰ ζῇς ἄεργος;

— Ἡθέλουν νὰ ἐργαζόμην μὲ τὰς ὥρας μου καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ νὰ ἐξέρχωμαι, ὅταν ὁ οὐρανὸς μὲ καλεῖ καὶ τέλος πάντων νὰ μὴν ἦμαι δοῦλος.

— Πρὸ τισσαράκοντα ἔξ ἔτων, ἐπανελάθε σοβαρῶς ὁ γέρον, κάμνω λογαριασμὸν, ὅπωςθεν μιᾶς κιγ-

κλίδος, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδεν ποτὲ ὁ ἥλιος καὶ πο-
τὲ δὲν ἐζήτησα ζωὴν γλυκυτέραν.

— Διότι ἔχεις εὐχαρίστησιν νὰ γράφῃς λογα-
ριασμούς, πάτερ μου.

Ὁ Κύριος Δορμάν ἐθιώρῃσε τὸν Ἐδουάρδον μὲ
θυμὸν μόλις κρατοῦμενον.

— Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὸν περίπατον καὶ τὸν ἡ-
λιον, εἶπεν οὗτος μὲ θλιβεράν φωνήν· ἀλλὰ πρέπει
νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ καθήκον μου. Ἡ μητέρα σου ἡ-
θελε νὰ σὲ κάμῃ ἄνθρωπον πλείον πεπαιδευμένον
ἀπὸ ἐμέ καὶ σήμερον βλέπει ὅτι ὁ ἄτοφος τρέφει
τὸν σφόν.

Τὶ τὸ ὄρελος νὰ σπουδάσῃς ἐν μείνῃς ἀνίκανος
νὰ εὕρῃς τὴν θέσιν σου ἐν τῷ βίῳ;

— Θιέ μου! πάτερ μου, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος συγ-
χειρμένος, δὲν καταφρονῶ παντάπασιν τὴν ἐργασίαν,
ζητῶ μόνον μίαν θέσιν προσητὴν εἰς ἐμέ.

— Καὶ τί θέλεις νὰ γίνῃς;

— Καλλιτέχνης, πάτερ μου. Κοπιᾶζω πρὸ καιροῦ
καὶ τὰ πρῶτα δοκίμιά μου ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν
εἰς τὰς τελευταίας ἐκθέσεις· ἐγεννήθηεν διὰ τοῦτο καὶ
δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως.

— Θέλεις νὰ ὀμιλοῦν δι' ἐσέ, εἶπεν ὁ Κ. Δορμάν
τραχέως, καὶ φανταζοσσι ὅτι διὰ τοῦτο εἶσαι γει-
νημένος· ἀλλὰ δὲν ἔχεις οὔτε τὴν ὑπομονὴν οὔτε
τὴν ζέσιν, ἣτις ἀποτελεῖ τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας.
Οὐδέποτε μὲ τὴν συναινεσίμ μου θὰ ἐμβῇς εἰς αὐτὸ
τὸ στάδιον.

Αἱ φιλονεικίαι αὗται ἀνενηώθησαν πολλάκις, χωρὶς
νὰ μεταβάλλωσι τὴν γνώμην τοῦ Ἐδουάρδου οὐδὲ
τὴν τοῦ Κ. Δορμάν, καὶ ὁ νεανίας ἐξηκολούθει νὰ
παραμελῇ τὰς ἐμπορικὰς ἀσχολήσεις του χάριν τῆς
ζωγραφικῆς, προξενῶν οὕτω μέγαν θυμὸν εἰς τὸν
γέροντα.

Ἡ πᾶλη αὕτη μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ ἐνέπλησε
τὴν εἰκίαν θλίψεως· ἀλλ' οὐδέας ἐμελαγχόλοι τοσοῦ-
τον ὥς ἡ Λουίζα, ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Ἐδουάρδου. Αὕτη
εἶχεν ἀνατραφῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἡ κυρία Δορμάν εἰς
τὰς μακρὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν νέων κορασιῶν,
ἐφαντάσθη πολλάκις ὅτι δυνατόν ποτὲ νὰ γίνῃ συ-
νοικέσιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἐδουάρδου· ἡ Λουίζα
εἶχε δέσει κάμνον τὴν ἰδίαν ταύτην, καὶ ἡγάπα τὸν
ἐξαδέλφον τῆς ὡς μνηστῆρα.

Ἐν τούτοις ἡ πλειονοψηφία ἐσχηματίσθη, ὁ Κ.
Δορμάν ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὴν ἐντε-
λεστέτην ἐκείνην ἀκρίβειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε
ἐπαγγέλμα, καὶ ἡ νέα κόρη εὐρέθη πλουσία ἀπὸ
τριακόντα χιλιάδας περίπου φράγγων· τὰ ὅποια ὁ
γέρονς ἐμπορος ἔθεσεν ὑπὸ τὴν κυριότητά τῆς· τὴν
αὕτην ἐσπέραν ὁ Ἐδουάρδος ἐπανερχόμενος, εὗρεν
ἐπὶ τοῦ γραφείου του ὀλόκληρον τὴν ποσότητα μετὰ
τινος ἐπιστολῆς περιεχούσης τὰς λέξεις ταύτας:

« Ἰδοὺ ἔχετε ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ ὑπάγετε
εἰς Παρίσιους, νὰ περαιώτετε ἐκεῖ τὰς σπουδὰς σας
εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἀπακτῆτε τὴν θέσιν, ἡ
ὁποία σᾶς ἀνήκει. Δέχθητε αὐτὸ τὸ δάνειον φίλης
τινὸς καὶ κάμετέ τὴν εὐτυχίαν διὰ τῆς εὐτυχίας σας. »

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἐδυσκολοῦθη οὐδόλως νὰ γνω-
ρίσῃ τὴν χεῖρα, ἣτις ἔγραψε τὸ ἐπιστολίδιον τοῦτο.
Ἠγάπα τὴν Λουίζαν καθὼς καὶ οὗτος ἡγαπᾷτο ὑπ'
αὐτῆς, καὶ ἐὰν ἐσιώπα μέχρι τοῦδε τὸ ἔκαμνε διὰ
τὴν ἀβεβιότητα τῆς θέσεώς του. Ἐπείρεν εἰς τὴν
αἰθυσαν, ἐνθα εὗρε τὴν νεάνίδα μόνην, καὶ ἐκτείνων
αὐτῇ τὰς χεῖρας μετὰ παραφόρου χαρᾶς.

— Δέχομαι, Λουίζα! ἀνεφώνησεν· ἀλλ' ὑπὸ
τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἀκολουθήτε εἰς Παρίσιους τὸν
σύζυγόν σας.

Μετὰ ἓνα μῆνα οἱ νέοι σύζυγοι εἰσῆρχοντο πραγ-
ματικῶς εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ
Ἐδουάρδος ἤλπιζε τέλος ν' ἀκολουθήσῃ ἀνεμποδί-
στως τὸ σταδίων τῆς ἐκλογῆς του. Ἐνασχολεῖτο
πρὸ πάντων εἰς τὴν ἰχθυογράφειαν τῶν ἀνθίων καὶ
τοπιογραφίῶν. Ἦρχισε μὲ ζέσιν τὴν ἐργασίαν, θέλων
νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν πατέρα του, διὰ τινος αἰφνιδί-
ου ἐπιτυχίας, τὴν ἀδικίαν τῶν προλήψεων του· ἀλλὰ
ἡ ζέσις οὕτη κατευνάσθη μετ' ὀλίγου. Ὁ Ἐδουάρ-
δος ἔγεινεν ἀπρηρμένους, περίλυπος καὶ ἀδρανῆς.

Ἐβλεπε καὶ αὐτὸς μετὰ θλίψεως τὴν ἀδράνειάν
του ταύτην, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὴν ἐπανορθώ-
σῃ· καθ' ἐκάστην κατεκλίνετο μὲ τὴν θλίψιν τῆς κα-
κῆς ἐργασίας τῆς ἡμέρας του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ ἐργασθῇ τὴν ἐπαύριον. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπαύριον
εὐρίσκετο κακοδιάθετος, ἡ κεφαλὴ του ἦτο βαρεῖα,
ἡ καρδιά του ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, εἶχεν ἀνάγκην συγ-
κινήσεων τινων καὶ κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν του, ἐπὶ-
γινετο νὰ εὕρῃ αὐτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων
ἢ εἰς τὴν παιδείαν. Ἡ γόνιμος συγκίνησις ἔλειπε,
καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη παρήρχετο εἰς μάτην ὡς καὶ τό-
σαι ἄλλαι, καὶ μόνον ὅταν ἐπλητίσασεν ὁ καιρὸς
τῆς ἐκδόσεως, ἐτρόμαζε διὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡ-
μερῶν ὅσαι τῷ ἔμειναν.

Ἡ νέα γυνή, ἡ τρυφερὰ καὶ ἄπειρος γυνὴ εὐ-
ρισκε καλὸν πᾶν ὅ,τι ἔκαμνε ὁ σύζυγός τῆς· φο-
βουμένη μάλιστα, μὴ τὸν λυπήσῃ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν-
τελῶς ἀνενόχλητον καὶ ἐλευθέρων.

Τρεῖς ἐνιαυτοὶ διήλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐν
δευτέρῳ τέκνον ἀπῆρξεν τὰς λύπας τῶν νέων συ-
ζύγων. Μίρος τῆς προικὸς τῆς Λουίζης εἶχεν ἐ-
ξαντληθῇ. Ἦρχισε νὰ σκέπτεται μετὰ φόβου περὶ
τοῦ μέλλοντος καὶ διεκείνωσε τινὰς τῶν ἀντυχιῶν
τῆς εἰς τὸν Ἐδουάρδον.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἐκεῖνος, πρέπει νὰ ἀρ-
χίσω πάλιν τὴν ἐργασίαν. Ἐχᾶτα ἴσους καιρὸν εἰς
ἐπισκέψεις καὶ εἰς διασχεδάσεις ἀνωφελεῖς. Ἀλλὰ
βλέπετε, ἡ ζωὴ τοῦ ζωγράφου δὲν δύναται νὰ πα-
ρομοιωθῇ μὲ τὴν τοῦ διπλογράφου (teneur de livres)
εἶναι ὅλη κανονικότης καὶ πῶθος. Μένει τις πολλοὺς
μῆνας χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν γραφίδα. Ἀλλ' ἐξαρκεῖ
μία ἐβδομάς ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρό-
νου. Ἡ ἀδίκωπος ἐργασία εἶναι βίναυτος καὶ οὐχί
καλλιτεχνία· οὐδέποτε ἡ φαντασία θὰ μείνῃ ἀκατέρ-
γαστος. Μὴ πιστεύῃς ἄλλως τε ὅτι θὰ μένω ἀερ-
γος· ἔχω δέκα εἰκόνας εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Κάμε τας λοιπὸν, ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ἡ Λουίζα. Ἀλλ' εἰώπω.

— Σοὶ ζητῶ ἀκόμη ἡμέρας τινὰς κινήσεως πρὶν ἢ προσηληθῶ εἰς τὰς μεγάλας ἐργασίας μου, προσέθηκεν ὁ Ἐδουάρδος.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἠρθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ περιηγηθῇ. Ἡ φύσις τὸν ἐκάλεε· ἤθελε νὰ ἰδῇ θάλασσαν καὶ νὰ ἐμψυχωθῇ ἀπὸ τοῦ μεγάλου τούτου θαύματος. Ἡ Λουίζα ἐνηγκαλίσθη τὸ τέκνον της διὰ νὰ κρῦψῃ ἐν δάκρυ.

Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ἐπανήλθεν, ἡ Λουίζα ἐζήτησε νὰ τῆς δείξῃ τὰς σπουδὰς καὶ τὰς σκιαγραφίας του. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ κάμῃ τίποτε· διότι ἡ μὲν ἦτον ἡμέρα πολλὰ γαλήνιος, ἡ δὲ θυελλώδης.

— Δὲν ἔχω τίποτε κάμει πρὸς τὰ παρόν, εἶπεν ὁ νεανίας κατησχημένος ὀλίγον· ἀλλ' εἰργάσθην πολὺ ἐνδομύχως, καὶ αἰσθάνομαι ἑαυτὸν μεγαλυνθέντα. Αἱ ἡσυχίαι ἡμῶν τῶν καλλιτεχνῶν εἰσὶν ὀρμαὶ πρὸς τὴν δόξαν. Μὴ μὲ ταράττῃς μὲ τοῦ μεγαλοπρεπεῖς φόβους σου· ἢ ὅλαι αἱ ἐμπνεύσεις τῆς τέχνης θέλουσι μὲ ἀποχαιρετήσαι.

Ἡ Λουίζα δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ ἐπέισθη πλέον ἐντελῶς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ συζύγου της.

Ἐκτοτε πλέον αὐτὴ τοῦλάχιστον διὰ τῆς οἰονομίας καὶ τῆς ἐργασίας της πλησίον τῶν τέκνων της ἐβράδυνε τὴν μέλλουσαν καταστροφὴν των. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της καθεκάστην καθίστατο ὡχρότερον, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπέκαμαν, τέλος αὕτη ἐπεσεν εἰς μαρασμὸν ὅστις τὴν ἐτρόμαξεν.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθει νὰ καταδαπανᾷ τὸν καιρὸν του. Ἀλλ' ἐνεψυχώθη ὀλίγον, μαθὼν ἐκ τοῦ συμβολαιογράφου του, εἰς ὃν εἶχε καθίσει τὴν προίκα τῆς Λουίζας, ὅτι δὲν τῷ ἔμεινε πλέον εἰμὴ χιλιάδες τινὲς φράγκων. Ἐκλείσθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ ἐτελείωσε πολλὰς εἰκόνας, αἵτινες τὴν φορὰν ταύτην ἐγένοντο δεκταί.

Ἡ Λουίζα εἶχε εἶδει τὴν μεταβολὴν ταύτην μετὰ βεθείας χαρᾶς, καὶ μ' ὅλην τὴν ἀθλίαν κατὰστάσιν της ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λουδρον μετὰ τοῦ συζύγου της, διὰ νὰ ἰδῇ ἐκεῖ τὰς συνθέσεις του καὶ ν' ἀπολαύσῃ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ πληθους.

Ἀλλὰ πρὸς ἀνταμειβὴν τοῦ κόπου τούτου, εἶδεν ὅτι ἄρας ὁ ὅμιλος τῶν ἐπισκεπτομένων διήρχετο ἐνώπιον τῶν εἰκόνων τοῦ Ἐδουάρδου χωρὶς νὰ τὰς παρατηρῇ. — Ἐντοσεύτῳ παρετήρησε δύο ἀνθρώπους ὀτίνες ἐσταμάτησαν, ὁ σύζυγός τοῦ ἀνεγνώρισεν· ὁ μὲν ἦξ αὐτῶν ἦτον ὁ ζωγράφος ὁ ἐπισημότερος τῆς ἐποχῆς, καὶ ὁ ἄλλος συλλέκτης τις, οὗτινος ἡ αἰσθητικὴ τοῦ καλοῦ ἦτο νόμος.

Ὁ νέος ζωγράφος καὶ ἡ Λουίζα, ἐσταμάτησαν πλησίον των· ἀκούσας τὴν κρίσιν των.

— Ἰδοὺ, ἔλεγεν ὁ συλλέκτης, τί ἀδιώρωτα! τί ἀμέλεια! αὐτὸ δὲν εἶναι παντελῶς εἰκὼν, εἶναι μόλις σκιαγραφία.

— Ὅ,τι πρὸ πάντων ἐλλείπει ἀπ' αὐτὴν, εἶπεν

ὁ ζωγράφος, εἶναι ἡ δημιουργὸς δύναμις. Ὁ ζωγράφος τῶν θά ἦτο κανεὶς νεανίας φαντασμένος.

Καὶ εἰ δύο ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ Ἐδουάρδος τὰ ἔχασεν· ἔγινε κατώχρος.

— Φίλε μου, ἐψιθύρισεν ἡ Λουίζα σφιγγούσα τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της· οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἀπατῶνται.

— Φοβεῦμαι ὅτι ὄχι, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος ταπεινωθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας. . . Ὅ,τι εἶπον εἶναι ἀληθές, ἀληθές. . . Τὸ βλέπω τώρα. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ψυχρὰ, κακοσχεδιασμένη, φρικτὸν! . . . Ἡθελα νὰ τὰ καταπατήσω ὑπὸ τοὺς πόδας μου!

— Ἐδουάρδε! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα ἐπ'ἀνελθε εἰς ἑαυτὸν. . . Ἐὰν εἴσαι ἡπατημένος, στοχάσου ὅτι σοὶ μένομεν ἐγὼ καὶ τὰ τέκνα σου!

Ἡ συνομιλία τὴν ὁποίαν ἤκουσεν εἰς τὸ Λουδρον ὑπῆρξεν ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν Ἐδουάρδον, ἤρχισε ν' ἀμφόβληται περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο ὑπῆρξεν αἰτία μόνον μεγαλητέρας ἀπραξίας, ἀνέκαυος ἰσχυρᾶς πινος θελήσεως καὶ ζητῶν τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς ὄχι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐνστικτοῦ, ἀφῆθη εἰς ἐντελὴ ἀδρανείαν.

Ἐν τούτοις ἡ υγεία τῆς Λουίζας ἐχειροτέρευε καθεκάστην. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ σύζυγός της ἦτον ἀπὼν, ἀπεράσισε νὰ προσκαλέσῃ περιφημὸν ἱνα ἱατρόν.

Τῷ ἐξήγγησεν ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας της, ἀπεκρίθη εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις του, ἐπειτα τὸν ἐρώησε, θεωροῦσαν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, ἐὰν ἠδύνατο νὰ σωθῇ.

— Δύνασθε κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, ἐὰν δοθῇτε εἰς τελείαν ἀνάπαυσιν, καὶ πρὸ πάντων ἐὰν δὲν σὰς ταράξῃ καμμία συγκίνησις.

Ἡ Λουίζα ἠγέρθη, καὶ τρέχουσα εἰς τὰ δύο παιδία της, ἅπερ ἐσπρίγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της:

— Τότε εἶπε ὁρφανά! ἀνεφώνησεν ὁλολύζουσα· διότι οὐδὲν τούτων μ' εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱατρός ἐξῆλθε. Πάραυτα δὲ ἐτέρᾳ θύρᾳ ἠνοίγη καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐφάνη. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Λουίζαν μὲ χεῖρας ἀνοικτάς καὶ μὲ δακρυμένους ὀφθαλμούς.

— Ὅχι, εἶπεν δὲν θέλεις ἀποθάνει, φίλτατον πλάσμα! Τὰ ἦκουσα ὅλα. . . Συγχώρησόν με· μέχρι τοῦδε ἤμην τόσον ἐγωῖστης καὶ ἀνδραῆς. . . Ἀλλ' ἔσο ἡσυχος· εἰς τὸ ἐξῆς θέλω ἀκολουθεῖν τὴν ἀληθῆ ὁδόν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐνηγκαλίσθη τὴν γυναῖκά του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Λουίζα ἐγένετο τὴν φορὰν ταύτην εὐτυχὴς διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ συζύγου της, καὶ περιέμενε μετ' ἀνησυχίας αὐτὸν μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτι μετὰ τρεμερὰν ἀνησυχίαν καὶ ὑποψίας λυπηρὰς τὸν εἰδεν εἰσελθόντα.

— Ἠλθες λοιπὸν! ἀνεφώνησεν αὐτή.

Καὶ ἐδόθη εἰς δεινὸν· λογμούς· ὁ σύζυγός της μόλις μετὰ βίας καθησυχάσας αὐτήν.

— Ὁ Κ. Δουτέλ, ὁ πλούσιος ἐργοστασιάρχης τοῦ Λυόν, ἦτον ἐδῶ; τῆς εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, τὸν συνήντησα χθὲς, ἤβλητα νὰ τὸν ἐπαινίδω.

— Διὰ τί;

— Ἰδὲ, ἀπεκρίθη δεικνύων αὐτῇ χαρτίον ἀνοικτόν.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Τὸ συμφωνητικόν διὰ τοῦ ὁποίου ἐμβαίνω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὡς ἰχνογράφος.

— Ἀ! ἀναφωνεῖ ξίπτουσα ἐαυτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τώρα βλέπω διὰ μ' ἀγαπᾶς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΘΡΙΗ ΤΗΣ ΔΙΧΜΑΔΩΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΕΡΣΑΙΣ.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Περσῶν ἔζων, ὡς ὅλαι τῆς Ἀνατολῆς, εἰς κατὰστασιν σχεδὸν πλησιάζουσιν τὴν δουλείαν, καὶ εἰς ἀπόλυτον ἐξάρτησιν τῶν πατέρων των ἢ τῶν συζύγων των. Ἀλλ' ἂν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον τὰ σατουρνάλια, κατὰ τὰ ὅποια οἱ δοῦλοι ἀπελάμβανον ἐλευθερίαν μέχρις ἀκολασίας, αἱ περσίδες ἦσαν ἐπίσης κυραὶ ἀπόλυτοι ἀπαξ τοῦ ἔτους, εἰς διάστημα εἰκοσι τεσσάρων ὥρων.

Τὸ ἔθνος ἐώρταζεν ἐορτὴν τινα ἐπίσημον, καλουμένην *Μερδγουϊράν* ἥτοι αἰχμαλωσίαν τῶν ἀνδρῶν, ἥτις ἦτο μεγίστη διὰ τὰς γυναῖκας. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα τοῖς συνεχωρεῖτο νὰ ζητήσωσιν οὐσινὰς ἤθελον συζύγους των. Τὴν ἡμέραν ταύτην αἱ κόραι εἶχον ἐπίσης τὴν ἐλευθερίαν νὰ δηλώσωσιν τὴν κλίσιν των πρὸς ἕνα σύζυγον, εὐκαιρία ἥτις εἶναι ἀπηγορευμένη κατὰ τὰς λοιπὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας.

ΣΥΝΕΣΙΣ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Εὐρωπαῖός τις διαμείνας εἰς Ταπροβάνην, ἐπεσκέφθη τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τοῦ Λονδίνου. Τῷ εἰδείξαν ἐλέφαντα ζήσαντα εἰς Ταπροβάνην μέρος τῆς νεότητός του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ζῶον, καὶ δι' ἀστείότητα τῷ ἀπέτεινε λέξεις τινὰς χαιρετισμοῦ εἰς γλῶσσαν σιγκαλικήν· ἀλλὰ πάρυτα ὁ ἐλέφας ἐπλησίασε τὸν ἐπισκεπτόμενον, καθ' ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν, ἔτεινεν ἡσύχως πρὸς αὐτὸν τὴν προδοσκίδα του καὶ τὸν ἐθώπευε φιλικῶς, ὡς ἂν ἦσαν δύο συμπατριῶται συναντηθέντες εἰς τόπον ξένον.

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

Γυνὴ τις κάτοικος τῆς Λαπωνίας, ἀπολέσασα τὸν σύζυγόν της, ἔμεινεν ἐνδεὴς μὲ τρεῖς ἀνήλικας υἱούς, εἵπινες μόλις ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου των ἀπελάμβανον τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τὸ ἡμερομίσθιον, τὸ ὅποιον, καίτοι αὐξάνον ὁσημέρτι δὲν ἤρκει εἰς τροφήν

των, καὶ ἡ πρὸς τὴν ταλαίαν μητέρα των ἐνθερμος ἀγάπη, παρεκίνησαν αὐτοὺς νὰ ἐπιληρθῶσι παραδόξου τινὸς μέσου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν πρὸς ζωάρεϊαν. Ἀρτίως τότε εἶχε διακηρυχθῆ ἡ, ὅστις ἀνεκάλυπτε καὶ παρέδιδεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν κλέπτην ἐμπορευμάτων τινῶν, οὗτος ἤθελε λαβεῖ δῶρον βαλάντιον ἀργυρίου. Ὅθεν συνελθόντες οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ συσκαφθέντες ἀπεφάσισαν ἐκ συμφώνου εἰς ἐξ αὐτῶν νὰ προσποιηθῇ τὸν κλέπτην, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ τὸν παραδώσωσιν εἰς τὴν ἀρχὴν δέσμιον. Ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ ἴδωσι τίς ἐμαλλε νὰ γενῇ θῦμα τῆς υἱικῆς στοργῆς, ἐκλήρωσαν, καὶ ἔλαχεν ὁ νεώτερος, τὸν ὅποιον ἄθων ὄντα, ἀπῆγον εἰς τὸ δικαστήριον οἱ δύο ἄλλοι ἀδελφοὶ του, οἱ ὅποιοι, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἔλαβον τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον. Ἀλλὰ ταχέως συνειδότες ἂν ἔτρεχε καὶ ἐμαλλε νὰ τρέξῃ κίνδυνον ὁ ἀδελφός των ἐν τῇ φυλακῇ, πειρῶνται παντὶ τρόπῳ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς αὐτήν. Τοῦτο δὲ κατορθώσαντες, ἐναγκαλιζονται τὸν ἀδελφόν των, τὸν ὅποιον καταφιλοῦντες καὶ βρέξαντες μὲ θερμὰ δάκρυα τὰς τρυφερὰς παρειάς του, ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου θαύματος ἐκπλαγεὶς ὁ εἰσαγγελεὺς, προσταίτει ἕνα κλητῆρα, εἰπὼν αὐτῷ βριτῶς νὰ ἀκολουθήσῃ λαθραίως τὰ ἴχνη τῶν νεανιῶν. Ἐκπληρώσας κατὰ γράμμα ὁ κλητῆρ, τὴν προσταγὴν τοῦ εἰσαγγελέως, τῷ ἐκθέτει πιστῶς ὅτι, εἶδεν αὐτοὺς εἰσερχομένους εἰς οἰκίαν τινά, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἤκουσεν αὐτοὺς διηγουμένους τῇ μητρί των ὅτι, ἔπραξαν, καὶ ὅτι τέλος ἡ ἐνδεὴς μήτηρ ἤμα ἀκούσασα τὸ ὑπ' αὐτῶν πραχθὲν, ἐξέπειμψε γοεράς κραυγὰς, καὶ τοὺς ἠνάγκασε πάραυτα ν' ἀποδώσωσι ὅλοςχερῶς παρ' οὗ ἔλαβον τὸ δῶρον, εἰπούσα, ὅτι προέριχνε μᾶλλον τὸν ἀπὸ τῆς πεινῆς ἐπαγαγόμενον θάνατον, παρὰ νὰ ζῇ κατατηχομένη ἕνεκα τοῦ ἐν τῇ φυλακῇ φιλιότου υἱοῦ της.

Θαυμάσας δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς διὰ τὸ ἔκτακτον τοῦτο τῆς υἱικῆς στοργῆς διατάττει τὸν κλητῆρα νὰ φέρῃ ἐμπροσθέν του τὸν φυλακισμένον νεανίαν, τὸν ὅποιον ἀνακρίνας οὕτως ἐπὶ τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος κλοπῆς, τὸν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ ὑποστῇ τὴν δεινοτάτην ποινήν. Ταῦτα εἰπόντος, ὁ νέος αἰφνης συνειδὼς ἑαυτῷ τῆς πρὸς τὴν μητέρα του ἀγάπης, ἵστατο ἐξ ἀναισθησίας ἀκινήτων. Οὐχ ἥτιον καὶ ὁ ἀνακριτὴς συνεκινήθη διὰ τὴν ἡρώϊκὴν ταύτην πράξιν, καὶ, ἐναγκαλισθεὶς σφιγκτὰ τὸν νέον, τρέχει μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διὰ νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τὸ γεγονός. Θαυμάσας δὲ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ διὰ τὸ διήγημα, λέγει τῷ εἰσαγγελεῖ νὰ τῷ πέμψῃ τὸν νέον ἐκεῖνον, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ. Ἄμα ἰδὼν αὐτόν, τῷ εἶπε λαβόμενος τῆς χειρὸς του, ἡ πράξις σου οὕτῃ μυρίων ἐπαίνων εἶναι ἀξία, καὶ ἰδοὺ θὰ σὲ ἀνταμίσψω δι' αὐτήν. » τῷ προσδιορίζει δὲ ἀμέσως ἀντιμισθίαν τινά καὶ ἐτεῖς τούτου τὸν παραλαμβάνει μετὰ τῆς μητρός του καὶ τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὰ ἀνάκτορα ἵνα τρέφωνται δαπάναις τοῦ Αὐτοκράτορος.